

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně **M. R.**, zastoupené Mgr. Janem Cimbůrkem, advokátem se sídlem Kamenice nad Lipou, Bořetín 73, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, za účasti: **I. České radiokomunikace, a. s.**, se sídlem Praha 6, Skokanská 2117/1 a **II. Ředitelství silnic a dálnic ČR, p. o.**, se sídlem Praha 4, Čerčanská 12, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 7. 2014, č. j. 10 A 66/2014 - 31, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Českých Budějovicích svým rozsudkem ze dne 25. 7. 2014, č. j. 10 A 66/2014 - 31, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2014, č. j. KUJCK 20953/2014/OREG. Výrokem 1. tohoto rozhodnutí žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti výrokům I. (výrok o vyvlastnění pozemků parc. č. 506/13, 1609/14, 1654/3 a 1654/7 v k. ú. Vitín), III. (výrok o určení trvání věcného břemene) a IV. (výrok o určení lhůty k zahájení účelu vyvlastnění) rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, stavebního úřadu ze dne 30. 12. 2013, č. j. SU/7008/2013 Kc, a tyto výroky potvrdil. Výrokem 2. rozhodnutí žalovaného byl zrušen výrok II. (výrok o určení náhrady za vyvlastnění) prvostupňového rozhodnutí a věc mu byla v tomto rozsahu vrácena k novému projednání.

Proti výše označenému rozsudku krajského soudu nyní brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností. V průběhu řízení o kasační stížnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud její kasační stížnosti přiznal odkladný účinek ve smyslu § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 73 odst. 2 až 5 téhož zákona. Uvedla, že v rozsahu určení náhrady za vyvlastnění stále probíhá řízení před vyvlastňovacím úřadem. V návaznosti na to konstatuje, že ustanovení § 10 odst. 4 zákona č. 184/2006 Sb., o vyvlastnění, ve znění pozdějších předpisů, je nutno vykládat tak, že náhrada za vyvlastnění může být stanovena jak na základě ocenění, tak na základě dohody

s vyvlastnitelem (při respektování pravidla uvedeného v § 10 odst. 1 tohoto zákona). Uvádí dále, že ustanovení § 23 odst. 2 písm. b) zákona o vyvlastnění připouští možnost vyvlastňovací řízení zastavit poté, co dojde k dosažení dohody. Kromě toho stěžovatelka poukazuje na novelu zákona č. 419/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, provedenou zákonem č. 178/2014 Sb., vyhlášeným ve Sbírce zákonů dne 29. 8. 2014, kterou se několikanásobně zvyšují ceny pro výkup předmětných pozemků. Stěžovatelka je přesvědčena, že by ke změně pravidel pro sjednávání ceny pozemků v rámci jejich výkupu mělo být přihlédnuto, byť se nejedná o pravidlo, které by bylo relevantní pro určení náhrady za vyvlastnění. Nezohlednění nových pravidel zákona o urychlení výstavby by mohlo mít ústavněprávní přesah, jakkoli tato pravidla v době, kdy stěžovatelce byl zaslán návrh kupní smlouvy (včetně kupní ceny) týkající se vyvlastňovaných pozemků, ještě neplatila. Z uvedených důvodů má za to, že pro stanovení náhrady za vyvlastnění má význam, zda a kdy se rozhodnutí o vyvlastnění stalo vykonatelným, a je tak přesvědčena, že jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti.

Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelkou tvrzené důvody nejsou věcně relevantní. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by se navíc nepřiměřeně dotklo nabytých práv osoby zúčastněné na řízení II., která bez doložení vlastnického práva k pozemkům nemůže podat žádost o vydání stavebního povolení pro veřejně prospěšnou stavbu dálnice D3 v úseku 0309/II Ševetín – Borek, která je vymezena územně plánovací dokumentací – Zásadami územního rozvoje Jihočeského kraje (ze dne 13. 9. 2011) a územními plány obcí, kterými stavba prochází. Přiznání odkladného účinku by tak kolidovalo s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tento postup proto musí být vyhrazen jen pro výjimečné případy.

Podle nyní účinného znění ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem* (toto ustanovení se užije přiměřeně v řízení o kasační stížnosti – viz § 107 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku tedy reflektuje na jedné straně hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán), s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán), jako hledisko druhé. K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, by byla nepoměrně větší případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno,

pokračování

a současně teprve poté, co vyloučí kolizi odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

Vzhledem k tomu, že hrozba *vážné újmy* je z logiky věci spojena s účinky předcházejícího správního rozhodnutí (neboť jím došlo ke změně či deklaraci právního postavení jeho adresátů), je zřejmé, že podává-li takový návrh stěžovatel, který byl v řízení před krajským soudem v postavení žalobce, podmínkou *sine qua non* jakýchkoli úvah o důvodnosti takového návrhu je, že účinky plynoucí ze správního rozhodnutí byly sistovány již v řízení před krajským soudem. Odkladný účinek kasační stížnosti je totiž pojmově svázán s rozhodnutím krajského soudu; jeho přiznáním se tedy pouze odkládají účinky tohoto soudního rozhodnutí, nikoli předcházejícího rozhodnutí správního.

V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobě proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného žádný zvláštní zákon odkladný účinek nepřiznává; odkladný účinek nebyl žalobě přiznán ani rozhodnutím krajského soudu (stěžovatelka se toho ostatně ani nedomáhala), přičemž žaloba byla zamítnuta. Za této situace by tedy ani případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemohlo mít žádný vliv na právní postavení stěžovatelky, založené již předcházejícími správními rozhodnutími.

Z uvedeného důvodu proto zdejší soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu